

tate intențiile partenerului muzical. Aceeași notă și pentru *Sonata* de Ravel a cărei culoare a fost pusă în lumina ei cea mai bună de interpretarea dată de cei 2 artiști.

Întregul recital a purtat pecetea unui înalt profesionalism, dar „clou-ul“ serii l-a constituit, fără îndoială, *Sonata* de Honegger. Dificultățile tehnice și muzicale cu totul deosebite puse de partitură au fost surmontate cu eleganță, grație inteligenței și afinităților temperamentale ale tânărului interpret cu partitura prezentată. Recitalul a oferit deci publicului meloman o dublă satisfacție : aceea a audierii unui program bun într-o remarcabilă interpretare și cea a redescoperirii unui autentic talent în persoana violonistului Alex. Gavrilovici care, secondat de o pianistă inteligentă și rafinată, pășește cu siguranță pe drumul consacrării.

Magda BUCIU

★

Mărturisesc că am așteptat cu un interes cu totul special acest ultim recital al tinerei pianiste Ina Macarie ; este un talent ce depășește — prin datele sale, în mod cert — media celor chemați către muzică ; dar, în plus, vom distinge în evoluția tinerei interprete aportul unei munci susținute și conduse inteligent, pe etapele ei, de un profesor de mare dăruire, Ludmila Popișteanu, în liceul de muzică „George Enescu“.

Ina Macarie este, în adevăr, un talent aparte nu atât prin spectaculozitatea — de altfel prezentă — a evoluției pianistice cât prin marele spectacol interior pe care îl desfășoară această tânără pianistă. Și acest revers interior al demersului ei interpretativ vizează tocmai etalarea acțiunii muzicale ca rezultat al unei atitudini proprii față de textul prezentat ; aci rezidă, desigur, la Ina Macarie, autenticitatea actului interpretativ, veridicitatea acestuia, capacitatea de a conferi interes și chiar un anume inedit artistic unor partituri cunoscute anterior în interpretări consacrate — mă refer, în special, la execuția celebrului opus schumanian, *Carnavalul* op. 9 ; imaginarea și portretizarea imaginilor muzicale a fost realizată într-o manieră realmente virtuoză.

Există, în plus, în cântul Inei Macarie, o grație interioară aparte, o maleabilitate a execuției care reunește momentele execuției într-o devenire unitară concepută firesc, așa cum a fost împlinit acest aspect în cadrul *Variațiunilor Abegg* de Robert Schumann. De altfel, întregul program Schumann — au mai fost audiate temerarele *Dansuri ale davidienilor*, și spirituala suită aparținând lui Mihail Jora „*Joujoux pour madame*“, întregul program, deci, a apărut ca fiind impresionant prin amploarea sa deși monotonia genurilor incluse, ca și similitudinea imaginilor, au fost evidente. Ina Macarie a etalat aci nu numai o uimitoare rezistență fizică, o susținere intelectuală impresionantă, dar, mai mult, o atitudine de muzician sensibil, angajat lucid în procesul de împlinire artistică a textului.

Orchestra de cameră a medicilor

Nu deseori am avut ocazia să asist la un concert urmărit de un public atât de numeros, atât de entuziast, de activ, cum a fost cel susținut de curînd, la Ateneul Român, de orchestra de cameră a medicilor, condusă de doctorul Ermil Nichifor. Și ceea ce constituie cel mai prețios aspect — apreciat, chiar jinduit de marii soliști — este faptul că între interpreți, acești pasionați artiști amatori, și public a fost creată acea comuniune spirituală, acea punte utilă comunicărilor de semnificație. Căci pe deasupra decalajelor, a unei parțiale omogenități a tonului de partide, pe deasupra intonației deseori aproximative, cadrele sanitare din Capitală — interpreți și public — ne-au demonstrat cu ardoare, fără puțință de tăgadă, că iubesc muzica, că iubesc să facă muzică și să o asculte așa cum rareori se întîmplă acest lucru chiar la instrumentiștii profesioniști ai orchestrelor bucureștene.

Doctorul dirijor, Ermil Nichifor, cunoaște această pasiune pentru muzică a membrilor formației ; și, poate, din această cauză nu insistă în a-i solicita, în a-i angaja pe colegii săi printr-o atitudine directoare. Desigur, un program de concert constituit aproape în exclusivitate din lucrări aparținînd lui Mozart — printre care celebra simfonie nr. 40, în sol minor — devine dificil de susținut în afara unui aport solistic important. Și, personal, consider ca fiind deosebit de meritorie tendința de a promova — în cadrul unor concerte de asemenea factură — pe cei mai tineri interpreți ce parcurg actualmente primele etape ale afirmării lor în viața de concert. Indiscutabil, veritabila revelație a serii a constituit-o prezentarea Concertului în Do major de Mozart, în interpretarea pianistei Camelia Pavlenco, o natură muzicală sensibilă, orientată ferm și lucid în derularea acțiunii muzicale a lucrării ; există — în plus — în cântul interpretei o sănătoasă intuire a naturii evenimentului muzical, o eficientă înțelegere a stilului creației fără a se ajunge la pedanteria reconstituirilor de epocă.

În cadrul aceleiași concert am mai avut plăcuta ocazie de a urmări evoluția a două foarte tinere interprete, surorile Roxana Volanschi — violonistă și Monica Volanschi — pianistă, încă eleve ale liceului de muzică „George Enescu“ din București.

Drept vorbind, riscul de a-l interpreta pe Mozart, la această fragedă vîrstă, este în adevăr mare sub raportul atingerii acelor parametri definatorii, proprii muzicii sale, de grație interioară și farmec, de puritate și acuratețe sonoră, de fantezie inspirată în limitele bunului gust și ale stilului. De fapt, cele două interprete manifestă naturi muzicale net diferite dar valabile și perfectibile în timp. Mai puțin organizată, mai puțin metodică în conturarea frazei mozartiene, Roxana Volanschi probează însă virtuți temperamentale certe și o bună calitate a tonului în interpretarea Concertului pentru vioară și orchestră în La major. În schimb, interpretarea Concertului de pian în Re major, a beneficiat de aportul unei gândiri muzicale bine organizate, logice, pe care Monica Volanschi trebuie să o sprijine — în continuare — pe o expresie mai maleabil diferențiată în cadrul stilului.

D. A.